

RIMA POSLJEDNJA / QUASI
MOSTARSKA

... ko će očistiti Augijeve štale?
Ko skrenut kroz njih dvije rijeke,
Neretvu i Bregavu,
da speru svu njihovu krv,
da iskupe sve ove kletve?

.....

Zaista, ko će očistiti Augijeve štale,
ko skrenut kroz njih dvije rijeke,
Neretvu i Bregavu,
da speru svu njihovu krv,
da iskupe sve ove kletve?

Hercegovina.
Draga zemlja suhих, mirišljavih trava,
skakavaca,
svitaca,
ljudi-šaljivčija.
U hercegovačkom kamenjaru
pjevaju bulbuli,
poje pjevušice,
cvrče cvrčci,
zuje pčele,
lepetaju mušice,
krekeću žabe,
bleje koze,
sikću guje...

Svi ovi i još mnogi zvuci
mogu se čuti u bosanskoj zemlji Hercegovini.

Al' ne brini,
moj mostarski družo po peru,
ja se neću uplitati u tvoje rime!
Svako mjesto rađa svog vlastita pjesnika.
Ja nemam silable za rane tvog grada,
krike,
i bezumlje.

Ja ne bih znala s čime rimovati,
s mržnjom, ludilom, ili apsurdom,
smrt moje plemenite tetke Ruhije,
na istočnoj obali Rijeke,
il' Ivanove vrle pomajke,
na zapadnoj.

Dvije čestite gospođe,
već otprije mučenice na liniji fronta
njihovih preteških života.

Ja ne mogu naći ni jednu rimu
za njihove ubojice.

Jedna umorena dok je padala nice
pred svojim Bogom,
(moj plemeniti šehidu,
neka ti je beskrajna milost od Njega!)
zajedno sa svojim avlijskim cvijećem
i kućom,
u koju se utjecala
pred komunističkom hajkom na njeno
dostojanstvo,
suze,
i samoću.

Druga,
puna strpljenja,
umorena dok je čekala sina
da stigne na ratni objed,
primajući njegove "prijatelje"
ko vlastitu djecu.
Šta li je osjećala kad je momak izvadio nož,
oružje svoje sumanute osvete?
Ja se ne bih uplitala između tebe i tvojih
Mostarskih rima, moj poetski družo!
Al prije no što okončam svoje Sarajevske,
moram doći u tvoj grad.
Uljez?
Ne!
Ljubljenik Boga,
kojemu je čitava Zemlja zavičajem!

Al još jedan, još veći, razlog imam,
zbog kojeg moram posjetiti tvoj Mostar.
Čekaj!
Pričekaj trenutak!
Vidi, ja drhtim!
S imenom Boga!
/Naj/Većeg!

Hoću li uspjeti skupiti snagu potrebnu
za završetak ove knjige?
Ove proze, čija je sama supstanca rimovana,
ne njezino tijelo od riječi.
Književno djelo, koje je
(osjećam to neupitnim)
skladao neko drugi,
a ja ga samo prevodim:

uz pomoć moje krvi i njezinih damara,
mog srca i njegova drhata,
mog uma i njegova tereta,
mojih nada i njihovih očaja.
Od mene je traženo samo da preobličim
već živuće rime u oblik knjige.
Da ih uredim upravo ovako
kako vidiš da je uređen ovaj tekst.
Ne poravnano,
Bože oprosti!
Ko bi mog'o ikad dovest u suglasje
tako različite stvari?
Niti na desnu, ili lijevu stranu,
k'o da je porijeklo svega već spoznato!
Ni jedan drugi oblik Ratne rime nisu izabrale
doli da budu uređene središno!
Po sred bijele,
neumrljane, strane,
u sam centar čitateljeva pogleda,
u samu srčiku,
fokus,
tačku,
na po puta,
na jednakom odstojanju prema unutra,
unutar;
čitava predmeta.
Mora se duboko razmislit o
njihovu izboru!
Jer u ovim sredinama valja naći
sve njihove stanke,
praznine,
odmorišta,

ponavljanja;
onâ poput refrenâ,
ili pokvarenih cimbala,
il' nekog drugog glazbala.
U istoj tački počinju neki silazni
i neki uzlazni akcenti,
neodređeni tonovi,
jasni krici,
lijuće suze,
smijeh.

Bezrazložan.

Neko bi mogao pomisliti da ja
na ovaj način
samo odlažem pisanje riječi
k r a j.

Jer sve što je trebalo prevesti,
od Ratnih rima, prevedeno je.

Pogrešno!

Jer,

ja moram nazad,
samome uzroku,
natrag u grad Istanbul iz kog sam i krenula...,

nazad u Misr čarši...,
odakle su me Rime i pokupile,
natrag u kišu koja je lila, i,
prije no što sam otišla,
bio uzdignut: jedan most!

Najveći,
najveličanstveniji most
ikad viđen
u čitavoj Kreaciji.
Koji me pouči...

.....

Odlomak preveden iz izvornika na engleskom
jeziku:

SARAJEVO ROSE / WAR RHYMES

[http://www.bosnawi.ba/ENG/?ID=19&cat=2
&subCat=5](http://www.bosnawi.ba/ENG/?ID=19&cat=2&subCat=5)